
Залишаючись на самоті.

Коли пізно залишаюсь на самоті,
Згадую все головне у житті,
Щоб не позбавитись сили чекати
Долю мою, без якою не спати.

Згадую наші розмови до ночі,
Посмішку любові, радісні очі,
Вітер, що в неї ворухить волосся,
Те побажання, що з нею збулося...

Так у самотності маю страждати –
Інколи мусить вона вирушати.
Кожну хвилину чекаю повернення,
Передаю до богів своє звернення:

- О, Всемогутні, не полишайте
Любу мою, повсякчас наглядajte!
Дайте в обійми її захопити,
З нею від щастя до неба злетіти.

Настане час...

Незабаром настане час,
Коли щастя поглине нас,
Перетворить два серця в одне,
Та пізнаємо ми головне:

Пошуки, біль і страждання -
Все те, що з нами трапляється,
Справжнього варто кохання,
Яке назавжди залишається.

Ми пройдемо довгі дороги,
Пліч-о-пліч долаючи скелі,
Від сліз в нас обличчя вологі
Навіть в пекучій пустелі.

Приємно нам буде блукати
Під зоряним небом безмежним,
Тепло любих губ розділяти,
Не бути в душі обережним.

Ти поруч зі мною сидиш -
Чаруюча спрагою спека.
Про пристрасть солодку мовчиш,
Та біля тебе - небезпека.

Чекаю на твій я сигнал,
Ловлю кожен рух, кожне слово.
Бажання від тебе сховав
І чорним зробив кольорове.

Треную до пестоців смак,
Вбиваю в собі неквапливість.
Очами промовиш ти: "Так!",
Забудеш про тіла зрадливість.

Я тихо даритиму біль,
То гострий, то красний - рішучий.
На рани просипиться сіль,
Отримаєш злет неминучий.

Відчуєш моє ти тепло
Від руху, від сили живої.
Поринеш робити добро -
Ніколи не бачив такої.

Вогню нас спокуса впіймала,
Розпалюючи один одного,
Життя всі мої увібрала
Мені не залишивши жодного.

Передаючи один одному,
Приведемо світ до розуму.
Шляхом бездоганності
Позбудемося старості.

Що робити?
Куди ходити?
Кого кохати?
Коли вбивати?
Ледаща доля.
Страждаюча воля.
Барви життя –
Смак майбуття.
Побачити дзвін.
Пробачити гін.
Все відчувати
Та не вмирати.

Чорна панно – панно Смерть.
Вона починає круговерть,
Своїм подихом спиняє час,
Майбутнє, минуле, тримає в нас.
Білла панно – панно Життя.
Вона відкриває знов майбуття,
Своїм бажанням жене журбу,
Сум та негоду – лиху юрбу.
Вільна панно – панно Любів.
Вона зігріває душу і кров,
Своєю мрією в нас побратися,
Навчить сяяти, літати, кохатися.

Чому вони панни?
Чому не жадані?

Чому їх кохання
Не має бажання?

Почувши стукіт –
Відчини серце,
Нехай і воно
Потоне в Любові.
Відчувши клопіт –
Заирни в цеберце,
Наповни зерном,
Виправши в крові.

Припну мотузку до Землі.
Накину петлю на шию.
Та побіжу полем –
Шукати надію.
Затягну в обійми часу
Твою нову посмішку,
Випливе журба одразу,
Зробить щастю домішку.
М'язами розуму
Керуватиму світом,
Блискавкою втоми
Розстаючись із світлом.

Я бачу Вітер понад полем
Рослинам віру роздає:
Майбутнє буде тим прозорим,
Хто щастя радість дістає.

Я бачу Вітер приніс зливу
В пустелю болісних думок,
Він змив турботу, створив ниву,
Де щаслив кожен колосок.

Я бачу Вітер Сонце кличе
Аби зросло все навкруги:
Великий зріст живому личить,
Щоб подолати злі сніги.

Я бачу Вітер і кохаю
Його свободу та красу.
Без Вітру я завжди вмираю
А з ним від щастя ллю сльозу.